

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2869/2021
30.06.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бисерке Живановић, председника већа, Споменке Зарић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији су пуномоћници Радослав Тадић и Бојан Тадић, адвокати из ..., против туженог Холдинг корпорације „Крушик“ АД Ваљево, чији је пуномоћник Никола Урошевић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2191/21 од 07.06.2021. године, у седници одржаној 30.06.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2191/21 од 07.06.2021. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог за накнаду ревизијских трошкова.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљево П1 216/20 од 25.02.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље и поништено као незаконито решење генералног директора туженог број .../... – ... од 29.07.2020. године. Ставом другим изреке, утврђено је да је тужиља засновала радни однос на неодређено време почев од 02.02.2018. године, на радном месту „...“ и обавезан тужени да тужиљу врати на рад. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име трошкова парничног поступка плати износ од 108.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2191/21 од 07.06.2021. године, ставом првим изреке, потврђена је првостепена пресуда и жалба туженог одбијена као неоснована. Ставом другим и трећим изреке, одбијени су захтеви тужиље и туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неосновани.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду применом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни касациони суд је оценио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом нема пропуста у примени одредаба ЗПП. Такође, ревизијом се указује на повреде поступка из тачке 12. ове законске одредбе, као и на погрешну примену члана 8. ЗПП-а, чиме се у суштини оспорава утврђено чињенично стање, што не може бити ревизијски разлог у смислу члана 407. став 1. истог Закона.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је у периоду од 01.02.2016. године до 31.07.2020. године, радила код туженог на основу више закључених уговора о раду на одређено време и анекса уговора о раду за обављање послова „...“. Уговори о раду и анекси које је тужила закључивала са туженим међани су више пута у погледу трајања радног односа, а због потребе реализације различитих пројеката по уговорима које је тужени закључио. Тужили је престао радни однос решењем туженог од 29.07.2020. године, због истека времена на који је закључен уговор о раду од 01.01.2017. године. У наведеном периоду тужила је код туженог радила непрекидно, на истом радном месту и обављала исте послове, јер је, како су судови утврдили, потреба за пословима које је тужила обављала била стална, а не због повећаног обима посла или реализације пројеката.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да је решење о отказу уговора о раду од 29.07.2020. године незаконито, због чега је исто поништено и утврђено да је тужила код туженог засновала радни однос на неодређено време на основу члана 37. Закона о раду.

По оцени Врховног касационог суда, нижестепени судови су правилно применили материјално право.

Одредбом члана 37. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05, ... 75/14), прописано је да уговор о раду може да се закључи на одређено време, за заснивање радног односа чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба (став 1), послодавац може закључити један или више уговора о раду из става 1. овог члана на основу којих се радни однос са истим запосленим заснива за период који са прекидима или без прекида не може бити дужи од 24 месеца (став 2), ако је уговор о раду на одређено време закључен супротно одредбама овог закона или ако запослени остане да ради код послодавца најмање пет радних дана по истеку времена за које је уговор закључен, сматра се да је радни однос заснован на неодређено време (став б).

Имајући у виду наведене законске одредбе произлази да се више закључених уговора о раду на одређено време (сукцесивни уговори) сматрају једним уговором. Ако запослени ради на пословима чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба у смислу цитиране одредбе члана 37. став 1. Закона о раду, укупно трајање рада по више уговора не може бити дуже од 24 месеца. У конкретном случају, тужила је са туженим закључила више уговора о раду на одређено време и анекса уговора о раду, за период дужи од две године непрекидног рада, у коме је обављала исте послове. Закључивањем више уговора на одређено време тужени је поступао противно одредбама закона којима је регулисан рад на одређено време, чиме је злоупотребио права послодавца. С обзиром на то да је тужила непрекидно радила дуже од две године на истим пословима, а да је тужени као

послодавац злоупотребио права из Закона о раду, произлази закључак да су по истеку 24 месеца, настали услови из члана 37. став 6. Закона о раду за прерастање радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време, јер је тужилца и након 01.02.2018. године (када је требало да јој престане радни однос, с обзиром да је радила 24 месеца непрекидно, на истим пословима), наставила да ради код туженог на основу сагласности послодавца (имала је закључен уговор о раду). Имајући у виду наведено, правилан је закључак нижестепених судова да је, дошло до преображаја радног односа, у смислу одредбе члана 37. став 1. и 6. Закона о раду, због чега је усвојен тужбени захтев. Зато су неосновани ревизијски наводи туженог којима се указује на погрешну примену материјалног права.

Ревизијски наводи да је тужилца засновала радни однос на одређено време услед повећаног обима посла и реализације пројеката туженог по уговорима, су без утицаја. По оцени Врховног касационог суда наведена оклоност нема значаја, зато што је до преображаја радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време дошло истеком 24 месеца рада тужилце, на истим пословима на којима је постојала стална потреба за радом тужилце, а за супротно, како то правилно закључују судови, тужени није пружио доказе.

Такође, без утицаја су наводи ревизије да је за овај спор неважно ангажовање тужилце пре 01.01.2017. године, јер јој је радни однос престао правноснажним решењем од 28.12.2016. године, а које тужилца није оспоравала. Међутим, по налажењу овог суда формална правоснажност решења којим је тужилци престао радни однос истеком рока за који је уговор закључен (радни однос на одређено време), не искључује примену императивне одредбе члана 37. став 1, 2. и 6. Закона о раду, у ситуацији када радни однос на одређено време траје дуже од 24 месеца, противно условима из цитиране законске одредбе.

С обзиром да је тужилци радни однос на одређено време прерастао у радни однос на неодређено време почев од 02.02.2018. године, то је правилно као незаконито поништено оспорено решење о престанку радног односа због истека рока на који је заснован, јер се преобразени радни однос, сада као радни однос на неодређено време, не може законито отказати због протекла времена.

Како се осталим наводима ревизије оспорава оцена изведених доказа и утврђено чињенично стање, због чега се ревизија не може изјавити према члану 407. став 2. ЗПП, то је применом члана 414. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд одлучио као у изреци.

Одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка, јер по овом правном леку тужени није успео, те је донета одлука као у ставу другом изреке, применом одредбе члана 165. ЗПП.

**Председник већа-судија
Бисерка Живановић, с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић